

ВІРШІ З ФРОНТУ

Артур Дронь – поет зі Львова, солдат Збройних Сил України і комбатант російсько-української війни. Закінчив факультет журналістики ЛНУ ім. І. Франка, працює у «Видавництві Старого Лева». Автор книги віршів «Гуртожиток № 6», співавтор кількох альманахів та публікацій у друкованих і онлайн-виданнях. Окремі вірші перекладені на англійську, литовську, польську, італійську, норвезьку, французьку та білоруську.

Марсове поле

1

Солдат стає перед жінкою на коліно,
як вона перед сином,
коли зав'язувала йому шнурки
у дитинстві.

Не дивиться жінці в очі,
як її син у дитинстві,
коли відчував провину.

Солдат каже:
Ось тобі, жінко, прапор.
Люби його.

2

Дала йому в дорогу свій дитячий малюнок.
Кольорова квітка
на цілу сторінку шкільного зошита
і напис:
«Бог обирає нас».

Намалювала 15 років тому,
їй ще й семи не було.
йому також.

Тепер собі думає -
смішно, звичайно, але думає собі –
а що,
якби написала без помилки?

3

Перед поверненням сина
їй приснилися бузьки.
І коли пішов її внук,
стара рано лягала спати
і пізно прокидалася.

А тепер вона часто приходиться на це поле.
Стоїть собі, дивиться.
Ніби от-от полетить.

Стоїть собі, дивиться.
Ніби великий бузьок,
який не хоче,
аби його втішили.

Баба

— Не кажи, де ти є. Скажи,
чи там, де ти є,
змолотили пшеницю?
Я чула в новинах, що на Донбасі
не буде жнив.
Але дід не повірив, то і я
не повірила.

Перше вересня, як перше вересня.
Малі пішли в школу,
мала – у садочок.
Я перше плакала, не хотіла йти на лінійку.
Але дід пішов, то і я
пішла.

Та бо я все плачу, ти знаєш.
Малі були в костюмчиках,
мала – з бантиками.

Але до сегорічного вересня
хтось більше не має костюмчика.
А хтось не має чим плакати.
А хтось
більше не має внуків.

Боже, Боже.

Не кажи, не кажи, де ти є.
Але чи там, де ти є,
вже починались дощі?
У нас вчора падав,
але не сильний.
Такий легенький дощик.
Такий легенький,
що можна брати дитину за руку
і йти з нею
вздвж дороги.

Мама

Станеш тепер
чоловіком із каменю.
Твердим і міцним, і трохи
надщербленим чоловіком.

Як я завжди казала:
не каменем спотикання
і не наріжним
каменем.
Але таким, щоб вода
не точила.

Тепер обидвоє знаємо:
не буває відпусток з війни,
тільки проводи.
Але кожен із нас,
хто добавив тобі сльози,
хай добавить і твердості
у твоє кам'яне тіло.

Це не прощання, але
я кажу, що завжди на плечі.
Найм'якша Дитино У Світі,
віднині ти камінь.
Амінь.

Коли ми скидаємо бронжилети,
шоломи, бушлати, куртки, рукавиці,
і їмо мандарини біля буржуйки
і робимось схожими на дітей,
я інколи думаю,
що ти десь у сусідній кімнаті.

В селі
якась жінка з місцевих
сказала дитині: «Синочку».

Але кожен із нас
озирнувся.

Ми знову сперечались,
коли тебе зустрічати. Але, знаєш,

і 25-го і 7-го Вифлеєм
обстрілювали і бомбили.

Нема ясел, нема ягнят, нема
перинатального центру, нема
дитячого садочка, нема
дитячого майданчика.

Коли ти підростеш і вже говоритимеш,
скажи своїй мамі хай скаже моїй,
як їй це все
пережити.

Перед межею збережи
оцю Любов,
як ріст ожин.
Сержантську відданість.
Дитинячу, собачу.
Цей плач, який
не переплачу.

Дійти до меж,
окреслити сліди.
Тримати межі
і триматись разом.
І залишитись в жовтні назавжди.
Як за наказом.

Бо ця Любов,
що як тупі ножі,
гірка Любов,
яка стає твоєю,
тримається на тих,
хто на межі.
І тих,
хто за межею.

Святий Ян Павел Другий
у старі безкоштовні часи
сказав у Львові:
«Дош падає – діти ростуть».

Святий Іване Павле,
я виріс під цим дощем.
Але зараз така зима,
і все вимагає такої ціни,
що падають
тільки сніг і солдати.
Солдати падають – діти ростуть.
Солдати падають – діти ростуть.

Ізюмське причастя

*«...це є Тіло Моє, що за вас ламається на відпущен-
ня гріхів»*

З тексту Божественної літургії

Це є тіла наші,
що за нас ламаються.
Але жодного відпущення гріхів.

Це є тіла наші,
що, буває, так легко ламаються,
коли їх витягують з-під землі.
Тут наші ліси, а тут – наші хрести.
А це є тіла,
що тільки за нас ламаються.

Тепер добре бачиш:
ми як твій син.
Тільки жодного відпущення гріхів.
Дивись:
ті ж кістки виходять назовні,
та ж кров і вода.
Але жодного відпущення гріхів. Слухай:
той самий крик, те саме мовчання.

Так виглядає
Ізюмське причастя.
Тут наші ліси, а тут – наші хрести,
а живі викопують мертвих і говорять:
це наші тіла, це ж наші тіла.
Ми такі схожі на твого сина.
Це наші тіла, подивись, це ж наші тіла.
Ми вже давно як твій син.
Стільки тіл, подивись, стільки тіл.
Ми – твій молодший син,
який нікому цього
не відпустить.

Перше до коринтян

Любов довготерпить, любов милосердствує,
не заздрить, любов не величається,
любов боїться тваринним страхом,
але продовжує йти,
любов могла б здатися, залишити все,
але продовжує йти.
А інколи в любові прострелені ноги,
або в ногах у любові осколки,
і ноги її стискають турнікети,
або ніг у любові більше немає.

Тоді любов несуть її друзі.
Любов рие окопи і живе в них,
і гризе у них лід із розрізаної пляшки,
коли хоче пити у мінус двадцять.
Любов виходить на бойові чергування,
піднімається на позиції
з грижами, з температурами, із простатитами,
із контузіями, з астмами і алергіями,
з високою імовірністю
не повернутися,
з думками про когось
найважливішого.
Все зносить, вірить у все,
сподівається всього, все терпить!

Любов розрізняє на слух
виходи градів, прильоти мін і рух танків.
Очі любові болять,
коли довго дивиться в тепловізор.
Прокидається любов
уночі, коли миші в бліндажі заповзають
під її бушлат.
Інколи любов
довго блює у посадці після важкого бою.
А інколи
любов закриває очі друзям своїм.
І загортає їх в спальники
і виносить.

Ніколи любов не перестає!
Хоч пророцтва й існують, та припиняться,
хоч мови існують, замовкнуть,
хоч існує знання, та скасується.
Бо інколи закінчується обстріл,
і любові закривають очі,
і друзі загортають її в спальники,
і виносять.

І тоді вона
переходить живим.

Артур ДРОНЬ

